

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Polai György (7400 Kaposvár, Kinizsi ltp. 32.) ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Dr. Fridman Róbert Ügyvédi Iroda (1055 Budapest, Balassi Bálint u. 19. II/2.; ügyintéző: dr. Fridman Róbert ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, II.rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű, valamint III. rendű alperes neve (III.rendű alperes címe) III. rendű alperesek ellen kölcsön visszafizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. szeptember 16. napján meghozott 28.P.24.628/2007/27. számú ítélete ellen a felperes részéről 28. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I.-III. rendű alpereseknek 15 nap alatt személyenként 46.500 (negyvenhatezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 268.100 (kétszázhatvannyolcezer-egyszáz) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes módosított keresetében kölcsön jogcímén 22.940 USD (amerikai dollár), továbbá

105.000 USD-nak 2002. 05-10-2002.06.12-éig évi 1,97%-os
100.000 USD-nak 2002. 06-13-2002.06.19-éig évi 1,97%-os
95.000 USD-nak 2002. 06-20-2002.07.03-áig évi 1,97%-os
90.000 USD-nak 2002. 07-04-2002.08.05-éig évi 1,97%-os
85.000 USD-nak 2002. 08-06-2002.09.13-áig évi 1,97%-os
80.000 USD-nak 2002. 09-14-2002.12.31-éig évi 1,97%-os
80.000 USD-nak 2003. 01-01-2003.05.06-áig évi 1,36%-os

75.000 USD-nak 2003. 05-07-2003.05.22-éig évi 1,36%-os
70.000 USD-nak 2003. 05-23-2003.10.27-éig évi 1,36%-os
57.942 USD-nak 2003. 10-28-2003.12.31-éig évi 1,36%-os
57.942 USD-nak 2004. 01-01-2004.06.16-áig évi 2,12%-os
37.942 USD-nak 2004. 06-17-2004.12.31-éig évi 2,12%-os
37.942 USD-nak 2005. 01-01-2005.02.07-éig évi 4,03%-os
32.940 USD-nak 2005. 02-08-2005.03.15-éig évi 4,03%-os
27.940 USD-nak 2005. 03-16-2005.07.20-áig évi 4,03%-os
22.940 USD-nak 2005. 07-21-2005.12.31-éig évi 4,03%-os
22.940 USD-nak 2006. 01-01-2006.12.31-éig évi 5,33%-os
22.940 USD-nak 2007. 01-01-2007.12.31-éig évi 5,12%-os
22.940 USD-nak 2008. 01-01-2008.12.31-éig évi 3,09%-os
22.940 USD-nak 2009. 01-01-2009.12.31-éig évi 1,57%-os
22.940 dollárnak 2010. 01-01-től a kifizetés napjáig járó évi 0,88%-os mértékű késedelmi kamata egyetemleges megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket. Előadta, hogy 2000-ben 28.140.000 forintot bocsátott az alperesek rendelkezésére abból a célból, hogy azt külföldön befektessék. Az alperesek vállalták, hogy ezt az összeget visszafizetik, aminek 2002. április 13-ig nem tettek hiánytalanul eleget, ezért az aznap aláírt nyilatkozatban elismerték, hogy 105.000 dollár egyetemleges tartozásuk áll fenn. Vállalták, hogy ezt a tartozást legkésőbb 2002. május 10-ével kezdődően havi 21.000 dollár összegű részletekben visszafizetik. Ezt követően az alperesek több részletben összesen 75.000 dollárt és 2003. október 27-én 6.000 eurót fizettek meg. Akkori árfolyamán a 6.000 eurót 7.058 dollárnak számolta el, melyre figyelemmel az alpereseknek még 22.940 dollár kiegyenlítetlen tartozása maradt fenn az elismert tökekövetelésből. Ennek az összegnek a megfizetésére és a késedelmesen teljesített törlesztések késedelmi kamataira tartott igényt, amit az adott időszakban irányadó nemzetközi pénzügyi alapkamat (LIBOR) mértékével egyezően állapított meg.

Az alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Vitatták, hogy köztük és a felperes között kölcsönszerződés jött volna létre. Azt állították, hogy a felperes egy Ukrajnában megvalósítandó közös gazdasági vállalkozáshoz adott pénzt. A létrehozott cég azonban nem volt nyereséges, erre figyelemmel a tartozáselismerő nyilatkozatot azért írták alá, hogy a felperes a befektetett pénzt visszakapja. A felperes a 2003. október 27-i „elszámolás” megjelölésű okiratban elismerte, hogy addig az időpontig 81.900 dollárt megfizettek a részére. Ezzel az összeggel, és az ezt követő tízszeri átutalással, valamint 50.000 dollár készpénzben történt átadásával összesen 146.900 dollárt fizettek vissza a felperesnek. Ezzel elismert tartozásukat teljesítették, sőt mintegy 41.900 dollárral túlfizetésbe kerültek.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek fejenként 200.000 forint perköltséget, továbbá az államnak külön felhívásra 607.800 forint illetéket. Megállapította, hogy 68.150 forint tolmácsdíjat az állam visel.

Az ítélet jogi indokolása szerint az alperesek által elismert tartozás kölcsön-jellegét az támasztja alá, hogy a 2003. október 27-i elszámolásban azt egyértelműen kölcsönnek minősítették. Az Ukrajnában történő befektetés a kölcsön célja volt, melynek a jogviszony alanyaira nem volt kihatása. Ebből következően az alpereseket terhelte annak bizonyítása, hogy az elismert összegű kölcsöntartozásukat visszafizették, melynek sikeresen eleget tettek. A 2003. október 27-i elszámolással bizonyították 81.090 dollár teljesítését. Abból kitűnik, hogy addig az időpontig összesen 47.000 dollárt fizettek vissza a kölcsön összegéből a felperesnek. Az okiratban rögzítették a felek korábbi közös cégének a vagyoni elszámolását és ezen belül a felperes által elvitt forgóeszköz-állomány értékét, melynek pénzbeli egyenértékét 34.090 dollárban határozták meg. Ezt az összeget beszámították az alperesek tartozásába, amely a Ptk. 296. §-a értelmében annak erejéig megszűnt. Az nem volt vitás a felek között, hogy ezt követően az alperesek 2005 júliusáig összesen további 35.000 dollárt fizettek meg. A beszámítással és a résztörlesztésekkel az alperesek a kölcsöntartozást késedelmi kamataival megnövelve visszafizették, ezért a felperesnek további követelése nem áll fenn.

Az ítélet ellen a felperes jelentett be fellebbezést, melyben annak a keresetének helytadó megváltoztatását kérte.

Vitatta, hogy a 2003. október 27-i okirat alkalmas 81.090 dollár összegű alperesi teljesítés bizonyítására. Vélekedése szerint az irat tartalma érthetetlen és ezért értelmezhetetlen, az viszont egyértelmű, hogy nem tartalmaz beszámításról szóló megállapodást. Az utóbbit a III. rendű alperes is megerősítette, aki elmondta, hogy legfeljebb a 47.000 dollár összegű teljesítés áll kapcsolatban a perbeli tartozással. Vélekedése szerint a Ptk. 296. § (1) bekezdése is kizárja a beszámítást, mivel arra csak egynemű és lejárt követelések esetén kerülhet sor. Ezzel szemben az elvitt állóeszközökkel kapcsolatban legfeljebb ingók kiadása iránti követelést lehetne támasztani, ami nem egynemű az ő pénzkövetelésével. Szerinte azt sem lehet megállapítani, hogy mit takar a 47.000 dollárhoz fűzött szöveges feljegyzés, miszerint az a többszöri egyeztetés után jóváhagyott kifizetés arra a napra. Ebben a tárgyban ugyanis egyeztetésre nem került sor. Vitatta azt a ténymegállapítást, hogy 2003. október 27-e előtt a III. rendű alperestől négy alkalommal 5.000 dollárt vett át. Álláspontja szerint a III. rendű alperes határidőnaplóba tett bejegyzései ezeket a teljesítéseket nem bizonyítják, ő pedig csak annyit ismert el, hogy a készpénzes kifizetések nem a kölcsön összegének csökkentésére, hanem annak ügyleti kamatára számolták el. Az ezzel ellentétes állítást az alpereseknek kellett volna bizonyítaniuk.

Az alperesek ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért az ítéletábra azt teljes terjedelmében felülbírált.

A felperes fellebbezése nem megalapozott.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást. Arra alapított érdemi döntésével és annak jogi indokaival a Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul egyetértett, ezért a Pp. 259. §-a értelmében alkalmazandó 254. § (3) bekezdése szerint helyes indokai alapján határozott az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyásáról. A fellebbezésben előadottakra figyelemmel a következőkre mutat rá.

Ellentmondásosságára és érthetlenségére való utalással a felperes a 2003. október 27-i elszámolás kirekesztését kérte a bizonyítékok közül.

E kérelméből kitűnően megváltoztatta korábbi álláspontját, hiszen az elsőfokú eljárás során maga is bizonyítékként hivatkozott erre az okiratra. Annak tartalmát idézve érvelt követelése kölcsönként megjelölt jogcíme mellett, mivel ott a 105.000 dolláros alperesi tartozást általa nyújtott hitelként tüntették fel. Ettől függetlenül személyes előadása során úgy nyilatkozott, hogy az elszámolásban leírtakat nem érti (13. számú jegyzőkönyv 11. oldal), de azt nem vitatta, hogy a „papírt” ő is aláírta, amit azzal magyarázott, hogy a köztük lévő viszony megromlása miatt nem volt más választása. Kijelentéseivel az okirat tartalmi valóságát nem vonta kétségbe, sőt megerősítette, hogy az elszámolás megtörtént és az annak során figyelembe vett állóeszközök értékét megkapta.

Ezzel az előadással összhangban áll az elszámolás 2. oldalának első bekezdése, amelyben a felperes felé már megtörtént teljesítéseket összegezték. A szóhasználat is azt tükrözi, hogy a felek megelőző egyeztetéseik alapján 47.000 dollárban fogadták el a kölcsöntörlesztés addigi teljes összegét, amihez hozzáadták a felperes által elvitt állóeszközök pénzbeli ellenértékét, melyek együttesen 81.090 dollárt tettek ki. Aláírásukkal valamennyien kifejezésre jutatták, hogy az abban foglaltakban megállapodtak, mely megfelelt akkori akarataiknak.

Az előzőekből kitűnően nincs ok arra, hogy a bíróság az okiratot a bizonyítékok közül kirekessze.

A felperes az elszámolás aláírásával elismerte, hogy 2007. október 27-ig - a számbeli elírás figyelmen kívül hagyásával - az alperesek összesen 81.090 dollárt fizettek meg a részére. A teljesítés - a felperes által sem vitatottan - kizárólag pénzszolgáltatások elszámolásával történt, s így az állóeszköz-állomány pénzbeli ellenértékének figyelembe vételével - amit az érdekeltek mindannyian alperesi teljesítésnek tekintettek - a felperes kölcsönkövetelése a törlesztett 47.000 dolláron felül további 34.090 dollárral csökkent.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában egyértelműen rögzítette, hogy a 2003. október 27-i elszámolásra tekintettel az alperesek által azt megelőzően fizetett összegeket figyelmen kívül hagyta a kölcsön kiegyenlítésének megállapításakor. A visszafizetés azzal teljesült, hogy - a felek egyező előadása szerint - 2003. október 27-ét követően az alperesek több részletben összesen további 35.000 dollárt fizettek meg a felperesnek. Ezzel szemben a felperes fellebbezésében olyan törlesztéseket tett vitássá, amelyek a III. rendű alperes feljegyzései szerint 2001-2002-ben történtek, mely időpontjukra figyelemmel nem tartoztak a kölcsön

összegének csökkentésére elszámolt teljesítések közé, azaz esetleges ténybeli valóságuk esetén jutottak jelentőséghez az érdemi döntés során.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Pp. 239. §-a alapján érvényesülő 78. § (1) bekezdése szerint az eredménytelenül fellebbező felperest terhelik a másodfokú perköltségek, melyre figyelemmel meg kell fizetnie az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetéket és az alperesi képvisellel felmerült jogi képviseleti díjat. Az utóbbi összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenység arányában, mérlegeléssel állapította meg, amely magában foglalja az áfát is.

Budapest, 2010. november 26.

. Szabó Klára s.k.
a tanács elnöke

. Csordás Csilla s.k.. Sándor Ottó s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: